

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 9Cdo/179/2023                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 6121404063                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.01.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Martin Holíč             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:6121404063.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu obchodnej spoločnosti Ručiteľ s. r. o., Bratislava, Mostová 2, IČO: 46745556, zastúpeného advokátskou kanceláriou ADVOKAT-S, spol. s r.o., Bratislava, Konvetná 9, IČO: 35948540, proti žalovanému BMX klub Rača, občianske združenie, Bratislava, Hečkova 3, IČO: 30808774, zastúpenému advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Bratislava, Rožňavská 2, o zaplatenie 655,20 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B3-26Cb/171/2021, pôvodne Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 26Cb/171/2021, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 6. decembra 2022 sp. zn. 2Cob/188/2022, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením z 19. mája 2022 č. k. 26Cb/171/2021-109 zastavil konanie (výrok I.), priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške, o ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia (výrok II.) a žalobcovi vrátil súdny poplatok vo výške 12,80 eura (výrok III.). V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo 16. júna 2021 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 655,20 eura s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Podaním zo 7. mája 2022 vzal žalobca žalobu späť z dôvodu zaplatenia žalovanej sumy žalovaným dňa 15. februára 2022, a preto prvostupňový súd s poukazom na § 144 a § 145 ods.1 CSP konanie zastavil. Nakoľko v danej právnej veci vzal žalobca žalobu späť z dôvodu zaplatenia dlžnej sumy žalovaným po podaní žaloby, súd mal za to, že žalobca podal žalobu dôvodne a žalovaný zaviniel zastavenie konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania. Z uvedeného dôvodu súd rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného uznesením zo 6. decembra 2022 sp. zn. 2Cob/188/2022 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a

žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd svoje rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil tým, že späťvzatie žaloby je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako účastníka konania s postavením tzv. dominus litis (pána sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle, ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania. Žalobca nie je povinný uviesť dôvody späťvzatia žaloby a zákon samotnú legitimáciu na späťvzatie žaloby žiadnym konkrétnym dôvodom nepodmieňuje. Z hľadiska komplexného vnímania sporového konania je však samotná príčina, ktorá viedla žalobcu k predmetnému úkonu, do značnej miery relevantná. Je preto vhodné, aby žalobca priamo v podaní, ktorým žalobu vzal späť, uviedol dôvod, ak má tento právny význam v zmysle procesných predpisov. S poukazom na zásadu oficiality pri rozhodovaní o náhrade trov konania musí mať súd pri posudzovaní procesného zavinenia podľa § 256 ods. 1 CSP preukázané, či v konečnom dôsledku došlo k zastaveniu konania z dôvodu na strane žalovaného.

2.2. Z formálneho hľadiska je procesné zavinenie zastavenia konania pri späťvzatí žaloby vždy na strane žalobcu, ktorý ako jediný môže disponovať žalobou a predmetný úkon späťvzatia realizuje na vlastnú procesnú zodpovednosť. Avšak uvedený reštriktívny záver nemožno bez ďalšieho generalizovať pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania. V prípade, ak žalovaný svojím správaním, spočívajúcim predovšetkým v splnení žalovanej povinnosti po začatí konania, vyvolá u žalobcu nevyhnutnosť späťvzatia žaloby, považuje sa na účely náhrady trov konania žalovaný za stranu, ktorá procesne zastavenie konania zavinila. V rámci zastavenia konania nemôže toto dospieť do štádia meritórneho rozhodovania, preto k určeniu, kto vznik nákladov súdneho konania spôsobil, nemožno použiť kritérium úspechu vo veci - týmto kritériom sa stáva práve zavinenie toho (chápané čisto v procesnom zmysle slova), kto zavinil, že súdne rozhodnutie neskončilo meritórnym rozhodnutím. Kritérium procesného zavinenia potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr predmetnú žalobu vzala späť s tým, aby bolo konanie zastavené. Termín „zavinenie“ nemožno interpretovať (s poukazom na ustálenú judikatúru) v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu k príčinnej súvislosti, v ktorom je príčinou správanie sporovej strany, teda aj jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzatí žaloby (bližšie viď napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 457/2018-10 z 15. augusta 2018).

2.3. V súvislosti s vyššie uvedeným, podľa názoru odvolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie vyvodil primárne správny právny záver, keď žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd mal za preukázané, že žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zaplattenia sumy 655,20 eura s príslušenstvom bola vzatá žalobcom späť z dôvodu, že po podaní žaloby žalovaný predmetnú sumu uhradil, túto skutočnosť žalobca vo svojom podaní, späťvzatí žaloby uviedol, keď konkretizoval dátum úhrady dlhu žalovaného. Žalovaný uvedenú skutočnosť potvrdil. Žalovaný uhradením pohľadávky po podaní žaloby tak vyvolal u žalobcu nevyhnutnosť späťvzatia žaloby, a teda procesne zavinil zastavenie konania, preto nárok na náhradu trov konania prináleží žalujúcej strane sporu (§ 256 ods. 1 CSP). Prvostupňový súd správne posúdil dôvodnosť späťvzatia žaloby procesne a bez ohľadu na to, aký by bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Rozhodnou je skutočnosť, že žalovaný splnil to, čoho sa žalobca domáhal, a že len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť. Dôvody, ktoré viedli žalovaného k splneniu jeho záväzku, boli pri skúmaní procesného zavinenia bezpredmetné.

3. Proti uvedenejmu rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu, uplatniac dovolací dôvod podľa § 420 písm. f). Dovolateľ namietal nepravdivosť skutočností uvedených v bode 5. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že žalovaný nepožiadaval o aplikáciu § 257 CSP, pričom žalovaný od počiatku žiadal, aby nebol zaviazaný na náhradu trov konania, ale naopak, aby jemu bola priznaná náhrada trov konania, keď namietal priznanie náhrady neúčelných trov konania žalobcovi, keďže si žalobca uplatnil nesplatený nárok. Odvolací súd nedôvodne vytýkal žalovanému, že sa aplikácie ust. § 257 CSP domáhal oneskorene. Žalovaný síce zaplatil pohľadávku po podaní žaloby, ale práve preto až vtedy, lebo až po doručení platobného rozkazu sa stala splatnou, preto priznanie náhrady trov konania žalobcovi, ktorý žaluje nesplatenú pohľadávku, predstavuje zrejmu nespravodlivosť. Nárok na náhradu trov konania má byť priznaný až za tie úkony, ktoré boli vykonané po tom, ako sa pohľadávka stala splatnou a žalovaný ju nezaplatil. Nie je pravdou, že by súd nemohol skúmať dôvody, ktoré žalobcu

viedli k späťvzatiu žaloby. Nič nebránilo súdu posúdiť, či bola žalovaná splatná alebo nesplatná pohľadávka, najmä keď splatnosť mala nastať na výzvu a ani sám žalobca netvrdí, že by takúto výzvu žalovanému doručil. Dovolateľ považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, nakoľko odvolací súd nereagoval na námietku žalovaného týkajúcu sa porušenia dobrých mravov, keď žalobca si nárok uplatnil šikanózne za uplynulé obdobie nie naraz, ale samostatnými žalobami po častiach vždy za 3 mesiace, s motiváciou zvýšiť trovy konania. Námietka šikanózneho výkonu práva a porušenia dobrých mravov predstavovala relevantnú námietku.

4. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolacích (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd vo viacerých rozhodnutiach (8Cdo/111/2019, 8Cdo/266/2019, 4Cdo/70/2020, 4Cdo/155/2020, 2Cdo/89/2020, 9Cdo 68/2021).

7. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B,

Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

9.1. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

9.2. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu, (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom), odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

10. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu o náhrade trov konania, najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd zohľadnil vyššie citované východiská ochrany základných práv a slobôd dovolateľa, preto jeho prístup pri rozhodovaní o trovách konania nemožno hodnotiť inak ako taký, ktorý je v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú náhradu trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu.

11. Podľa dovolacieho súdu je potrebné rovnaké kvalitatívne kritériá ako na odôvodnenie meritórneho rozhodnutia súdu, uplatňovať aj na rozhodnutie o náhrade trov konania, preto bolo povinnosťou odvolacieho súdu aj v tejto časti svojho rozhodnutia jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnáť sa so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie podstatné a právne významné, uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie o náhrade trov konania založil. Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver, súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Odvolací súd v

preskúmanom rozhodovaní o náhrade trov konania dostatočne jasne a presvedčivo uviedol základné východiská posudzovania procesného zavinenia ako podstatného kritéria pre rozhodnutie o náhrade trov konania podľa § 256 CSP a tieto aj náležite aplikoval na prejednávany spor, keď vychádzal z toho, že dôvodom späťvzatia žaloby žalobcom bolo splnenie dlhu žalovaným po podaní žaloby.

12. Odvolaciemu súdu síce možno vytknúť, že v odôvodnení svojho rozhodnutia nereagoval na špecifickú námietku odvolateľa, ktorý namietal postup žalobcu pri uplatnení svojho práva v rozpore s dobrými mravmi a šikanózne, podľa dovolacieho súdu uvedený nedostatok odôvodnenia nedosiahol takú intenzitu, ktorá by odôvodňovala kasačný zásah dovolacieho súdu. Dovolací súd pritom prihliadol na celý kontext prejednávaneho sporu, keď je potrebné zohľadniť aj stanovisko žalobcu, ktorý vo vyjadrení k odporu poukázal na to, že žalovaný sa opakovane a dlhodobo bezdôvodne obohacuje na jeho úkor napriek tomu, že už raz bol právoplatne zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj na to, že žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy vyzval. Zostáva preto otázkou, prečo sa žalovaný rozhodol splniť žalovanú povinnosť až po doručení platobného rozkazu. Pre účely posúdenia procesného zavinenia je pritom podstatný záver, že k splneniu žalovanej povinnosti došlo až po doručení platobného rozkazu. Žalovaným namietaná skutočnosť, že žalobca si nárok uplatňuje viacerými samostatnými žalobami a nie naraz za celé obdobie, môže byť zohľadnená pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP, keď jedným zo základných kritérií posudzovania preukázania vzniknutých trov v zmysle § 251 CSP je aj účelnosť vynaložených trov.

13. Pokiaľ dovolateľ namietal nepravdivosť skutočností uvedených v bode 5. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že žalovaný nepožiadaval o aplikáciu § 257 CSP, resp. že odvolací súd nedôvodne vytýkal žalovanému, že sa aplikácie ust. § 257 CSP domáhal oneskorene, táto námietka je v rozpore s obsahom napadnutého rozhodnutia, z ktorého je jednoznačné, že dovolateľom namietaná argumentácia je obsiahnutá výlučne v bode 5. odôvodnenia, ktorý stručne sumarizuje vyjadrenie žalobcu. Išlo teda len o vyjadrenia žalobcu, ktoré odvolací súd neprevzal ako súčasť svojej argumentácie, resp. právneho posúdenia nedôvodnosti odvolania.

14. Treba zároveň zdôrazniť, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 CSP nezakladá. Námietka dovolateľa, že odvolací súd mal o náhrade trov konania rozhodnúť inak (nepriзнаť ju žalobcovi ale žalovanému), má pritom charakter námietky nesprávneho právneho posúdenia. Najvyšší súd už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012). Na tom zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 24/2017 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/207/2022). V danej súvislosti dovolací súd pripomína, že právnou otázkou riešenou odvolacím súdom sa rozumie nielen otázka hmotnoprávna odvíjajúca sa od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ale i procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení, čo je v danom prípade. Aj podľa názoru ústavného súdu nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 61/2019). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

15. Z uvedeného tak vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu namietaným spôsobom rozhodnutia o náhrade trov konania nedošlo na strane dovolateľa k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a preto táto dovolacia námietka nebola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

17. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255

ods. 1 CSP, žalobcovi v dovolacom konaní nevznikli žiadne trovy konania.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.